

KATJA

PREBUDENÁ MÁGIA

Natali Fox

enribook

KATJA

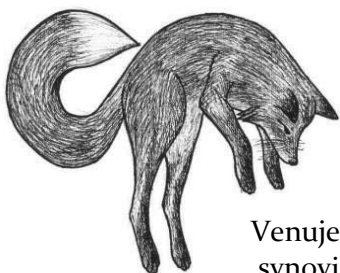
PREBUDENÁ MÁGIA

Natali Fox

enribook

Copyright © Natali Fox 2022
Cover © Laura Vaculová
Illustrations © Vlastimil Toček
Maps & Digital illustrations © Natali Fox
Slovak edition © Enribook 2022

ISBN 978-80-89948-57-4

Venujem mojim dvom láskam,
synovi a manželovi,
vďaka ktorým je môj život naplnený a krásny.
A všetkým tým, ktorí si svoje sny plnia...

PROLÓG

Kľačala na zemi až dovedy, kým lesná kráľovná Aria neodišla z jej dosahu. Potom sa postavila, a tak ako ostatné víly, aj ona sa pobrala na svoje územie. Každá z víl spravovala časť obrovského lesa a raz za čas sa stretávali s kráľovnou, aby rozobrali rôzne možnosti starostlivosti o les. Práve dnes večer riešili, čo urobiť s jednou hubou, ktorá začala parazitovať na iných stromoch. Kedysi to tak nebolo, no postupom času sa spôsob jej spoluzitia so stromami zmenil na parazitický.

Ember sa rozhodla, že už pôjde spať. Huba nezasiahla jej časť lesa, takže nemusela robiť nič. Platilo pravidlo, že pokiaľ o to iná víla sama nepožiadala, žiadna z ostatných víl nemohla zasahovať na jej území nech už išlo o čokoľvek.

Kráčala chodníkom vystlaným bielymi a ružovými kvietkami, ktoré ju na bosej nohe hladili. Nosom nasávala čerstvú vôňu trávy a zeminy. Zašpicatenými ušami počula vrzgot mohutných kmeňov, ktoré si mumlali podvečerné melódie a krovie šepkalo upokojujúce slová. Tma jej dávala energiu rovnako ako svetlo. Sivými očami videla takmer tak, akoby bol deň.

Na čistinke zastavila, aby sa zadívala na mesiac, majúci byť už o pár dní v splne. Pohladil ju po bledej pokožke, ktorá sa zatrblietala ako odlesky slnečných lúčov odrážajúcich sa od horskej bystriny. Útlymi rukami si odhrnula prameň zlatých vlasov a pousmiala sa. Neželala si byť nikde inde, iba tu. Navždy.

„Dnes nie, prosím,“ vyriekla úzkymi perami sama pre seba.

Prenasledovali ju sny. Neboli to škaredé sny, ani nijak zvláštne, ba dokonca sa na ne ani nezobudila. Vstávala odpočinitá a plná síl. Plná bola aj jej myseľ. Dlhو premýšľala, či to vôbec povedať kráľovnej alebo ostatným vílam, a pri-

tom sa hanbila, že mala tajomstvo a strach.

Sny o veselom dievčatku s havraními vlasmi plnom energie sa jej vrývali do mysle ako kopije. Taktiež v nich vystupoval gryfón, ktorého vídala na každoročných oslavách v lese napájať sa zo Živého prameňa. Potom ale zakaždým odlietal preč bez toho, aby vedel, o čom ona snáva.

Veľmi sa bála. Vílam sa totiž nikdy nič nesnívalo. Nikdy. Víly nedokázali snívať a vedela to podľa toho, že aj ona dlhé roky nikdy nič podobné nezažila. Najskôr ani netušila, čo znamenajú podivné obrazy, ktoré sa jej ale veľmi rýchlo začali páčiť a ona v nich nachádzala potešenie. Bolo to niečo, čo sa jej doposiaľ nestalo. Nočné obrazy však Ember chápala, mali obsah a ona vedela, že sú to sny. Tak ich aspoň pomenovala kráľovná, keď sa jej s tým už dávnejšie prvýkrát zdôverila, pretože nechcela mať tajomstvo.

Sama seba sa spytovala, či je vôbec skutočnou vílou, avšak predstava, že by ju vyhnali z lesa, ju desila azda najväčšími.

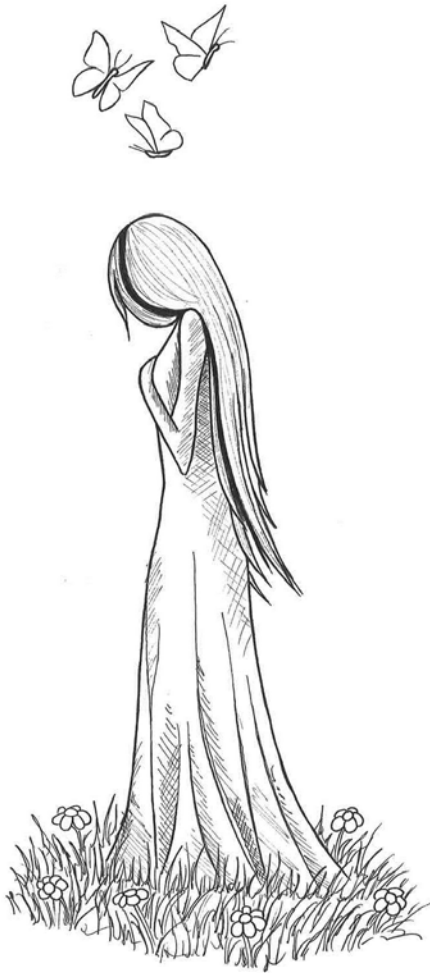

Ember vystrašene hľadela na kráľovnú, ktorej sa hrud' znepokojene dvíhala. Nikdy ju takto nevidela, dokonca si myslela, že kráľovná sa ani nedokáže rozrušiť. Teraz vyzerala, že sa dokonca bojí. Ale prečo, to Ember netušila. Tá nevedomosť jej zväzovala ruky.

Dnes sa rozhodla priznať s tým, že sny sa jej opäť vracajú. Bolo obdobie, kedy ich mala iba na krátku chvíľu a potom pominuli. Ale teraz boli späť a s oveľa väčšou intenzitou. Povedala o obrazoch, ktoré sa jej mihajú pred očami, a o dievčati, ktoré lieta na gryfónovi.

„Ember,“ začala kráľovná pevným hlasom, „to, čo si mi povedala, je znepokojujúce. Ako to však vyriešiť?“

Vyriešiť? Ako to myslela? Rozhoduje snád' o tom, či ju vyhostí z lesa? Kam by išla? Nikoho nepozná, s bežnými ľuďmi sa nedokáže rozprávať. Mysleli by si o nej, že je príšera, keď ju samotná kráľovná Aria vyženie z lesa? Ani nevie,

ako vyzerajú. Dievča s havraními vlasmi síce vída vo sne, ale sú to iba zahmlené obrazy, občas iba silueta alebo detail časti tváre. Napríklad si pamätá zelené oči.

Aria, týčiac sa nad ňou, vzala do rúk tenký kader jej tmavých vlasov. „Toto si schovaj. Zapleť si chvost a už to nikdy nikomu neukazuj!“

O jej vlasoch hovorila ako o pliaže, ktorá sa rozmnožila v ich lesoch a páchala škody. Ember sa zahanbene uklonila a vzala si vlasy do útlých dlaní.

„Prosím, kráľovná, netrestajte ma za to,“ žiadala ju čo najpokornejšie Ember. „Sľubujem, že si vlasy vytrhám a budem dúfať, že mi narastú opäť zlaté.“

„Dieťa,“ prehovorila kráľovná Aria už miernejším tónom, „choď spať. Dnešným oslavám vďaka nebudeš naslúchať tak ako tvoje ostatné sestry. Nesmú ťa takto vidieť, kým... *nevyzdravieš.*“

Takže to musí byť choroba. Ešte sa z toho môže dostať. Svitla jej malá nádej. Kráľovná ju pohladila po tvári a usmiala sa na ňu. Jej krásna tvár, akoby vytesaná z najbeľšej skaly, vyzerala veľmi pokojne a zmierene. Dúfala, že raz bude ako ona. Pokorná, hrdá na svoj les a ochraňujúca.

Rozlúčili sa a len čo sa kráľovná vzdialila z dohľadu, Ember nečakane premkla únava. Začala zívvať, akoby nespala aspoň niekoľko dní, a rýchlo si išla hľadať miesto na odpočinok. Zvolila čistinku s mäkkou trávou. Tam sa bude cítiť pohodlne. Ešte predtým si však zaplietla pevný vrkoč tak, ako sľúbila kráľovnej. Potom sa už len schúlila do kľbka a dúfala, že dnes ju sny obídu.

SMŤ A PERGAMEN

(pred šiestimi rokmi)

Ľudia žijú dovedy, kým žijú v našich myšliach. No čo sa s nimi stane v momente, keď odídeme aj my? Na to odpoveď nepoznala a odrazu jej na túto otázku nemal kto odpovedať.

Verila v nebeských anjelov, verila, že to ľudia sa stávajú anjelmi a strážia tých živých na tejto zemi. Verila aj v démonov, ktorí sa okolo nás krútia a vábia nás. Každý ich môže začuť, ale nie každý ich aj vypočuje a nasleduje.

Mama jej vždy hovorievala, že ľudia sú presne takí, aké sú ich skutky. Pretože démonove hlasy prebývali v hlave každého z nás, dôležité bolo vedieť sa správne rozhodnúť, a to nás určovalo a formovalo na vyšší stupeň bytia, až sa z nás raz mohli stať anjeli... alebo démoni.

Tiež jej hovorievala, aby sa zbytočne netrápila vecami, ktoré sa mohli stať a napriek tomu sa nikdy nestali, ale nahradili ich iné. Nech sa radšej trápi vecami, ktoré sa aj reálne stali, a ktoré ju dostali na to miesto, kde je teraz. Iba z tohto miesta sa človek môže posúvať ďalej.

Cintorín. To bolo miesto, kam sa práve dostala. Mama bola iba kúsok pred ňou a predsa ležala tak ďaleko. Premýšľala, čo tým mama myslela, keď jej hovorila, že všetky veci majú zmysel a každá cesta je pre ňu určitým poučením. Smrť blízkeho nás má takisto niečomu naučiť?

Stála tam, ale neplakala. Bola taká vyčerpaná z posledných dní, keď videla, ako mama pomaly, ale isto chradne rovno pred jej očami, že smrť bola v istom zmysle vykúpením. Uzavretím boja. Mama bola bojovníčka celý život. Bila sa za pravdu, za úprimnosť, za láskavosť, ale prehrala boj s vlastným telom. Myšlienky na ňu ju ale budú sprevádzať životom... Aspoň tak to hovorievala mama.

Teraz ju sprevádzala bolesť, ktorá ju pretínala skrz-na-

skrz a ochromovala ísť ďalej.

Keď sa dav ľudí zúčastnených na pochovaní matky rozprchol, zostala tam sama. Odmietla aj spoločnosť otca. V diaľke zahrmelo a odkiaľsi zavial studený vietor. Striaslo ju. Po pravej strane sa zodvihlo zopár lístkov a poletovali vo vzduchu v špirále, až znovu klesli na zem. Vietor sa jej zaihral s dlhými havraními vlasmi a pohladil ju po tmavom líci. Od únavy bola bledšia, ako bývala zvyčajne, aj keď jej pleť pripomínala zlatohnedé jesenné lístie.

Vedela, že mamu musí nechať ísť, ale nechcela to urobiť, pretože toto rozhodnutie by bolo pre ňu definitívne a veľmi bolestivé. Bála sa ho. Zatvorila oči, nadýchla sa a otočila tvár k nebu, po ktorom sa preháňali kopovité tmavé mračná. Schyľovalo sa k búrke. Zelenými očami na ne chvíľu hľadela, akoby čakala, že jej prinesú úľavu. Alebo odpoveď.

Večnosť je taká desivá a konečná, až ju mrazilo.

Keď sa lejak spustil, aby pokropil suchú zem, v diaľave sa blysko veľké a mohutné zlaté krídlo. Po chvíli sa ukázalo aj druhé. Obe niesli tvora, ktorého každý poznal ako gryfóna. Bolo to posvätné a chránené zviera, ktoré sa raz za rok chodievalo napojiť zo Živého prameňa v Lesnom kráľovstve víl. Tam sa s vílami zvívalo a potom opäť odišlo do svojich končín na sever až za Zelené kopce.

Teraz však nebolo obdobie, kedy by mali po oblohe lietať gryfóni. Práve tento dokonca letel zo strany na stranu, zvíjal sa v daždivej krútnave a ledva mával krídlami. Po chvíli to už nevydržal a zrútil sa k zemi ako kus handry, až to tak žuchlo.

Katja bola asi len pol míle od miesta, kde práve pochovali jej matku, a približne tridsaťpäť stôp od miesta, kam sa gryfón zrútil. Zhíkla od úľaku a odskočila na bok. Okamžite chcela siahnúť po luku so šípom, ktorý neustále nosievala na chrbte, no ustrnula s rukou za chrbtom.

„Čo to má znamenať?“ pýtala sa skôr sama seba, nečaka-

la, že jej gryfón odpovie.

Doposiaľ žiadneho gryfóna ešte nestretla. Tento bol krásny, zlatý ako najvzácnejšie kovy tohto sveta a žlté unavené oči upieral na ňu. Bol to pre ňu nádherný a jedinečný zážitok. Hruď sa mu dvíhala hore-dolu veľmi rýchlo. Katja počula prechádzať vzduch jeho nozdrami na ostrom zobáku.

„Ja... Asi mi nerozumieš... Och, čo mám robiť? Kde si sa tu vzal?“

Oblohu presvetlil košatý blesk a ožiaril jagavé nohy gryfóna, keď tu zrazu sa mu spoza nich čosi vykotúľalo. Katja znovu cúvla, no ruku tentoraz nechala voľne spustenú pri tele a nesiahla po luku. Zažmurila, aby uvidela, čo to je, keď vtom sa to neznáme kľbko pohlo a vydalo čudný piskľavý zvuk.

„To je...“ Katja sťažka prehltna. „To je maličký... gryfón?“

Veľký gryfón sa na ňu naposledy pozrel a v momente ztvorenia očí mu hlava klesla do blata. Katja skríkla od nečakanej bolesti. V sluchách ju veľmi nepríjemne pichlo, až si ich musela prstami masírovať. Vzápätí to však odznelo tak rýchlo, ako to aj prišlo. Pomaly a opatrne znovu pristúpila k vykotúľanému gryfónovi bližšie. Začal sa hmýriť a prevalil sa na brucho. Hlavou zapáral do svojej matky, tá sa však už nemohla pohnúť.

„Hej, hej, hej... maličký, pozri sa na mňa,“ prehovorila k nemu takmer s posvätnou úctou.

Gryfóna jej hlas upútal a otočil k nej hlavu. Znovu sa zablysklo a ona uvidela zlatohnedú farbu jeho peria, ktorú však na bruchu a nohách pokrývalo čerstvé blato. Zobák mal zlatožltý a už v takom mladom veku nebezpečne ostrý ako kosák. Zapriadol a otáčal zvedavo hlavou, akoby čakal, čo Katja urobí.

„Asi mi nerozumieš, ale mala by som ťa dostať do Lesného kráľovstva, aby si sa uzdravil...“

V sluchách ju opäť pichlo, no tentoraz tupo, nebolelo to tak ako predtým. Zarazila sa, pretože mala pocit, akoby sa jej niekto alebo niečo votrelo do hlavy. Držalo jej to celú

mysleť v rukách, aj keď nie bolestivo, avšak pevne. Cítila nie-
čiu prítomnosť, cudzie pocity, akými boli zmätok, strach,
žiaľ, ale aj zvedavosť a prosba o pomoc.

Zadávala sa na malého gryfóna a takmer nedýchala. „Si
v mojej hlave?“

Gryfón hrdelne zaškriekal vstávajúc na nohy.

Katja necúvla. Nebála sa ho. Naopak, nechala sa uniesť
jeho emóciami a pocitmi. Chcela mu porozumieť, aby sa
oňho vedela postarať. Nevediac, kam ho dá a či jej otec vô-
bec dovolí tohto tvora vychovávať, sa k nemu priblížila. Ve-
dela však, že preňho musí niečo urobiť, pretože tu zostal
sám a tomu pocitu osamelosti až dôverne rozumela.

„Argos!“ zareval hlas sieňou. „Tak kde si, dočerta?!“

Malý chlapec utekal, čo mu nohy stačili. Míňal posledný
stĺp ocitajúc sa v sieni, kde bolo len zopár ľudí rozostúpe-
ných okolo stola, na ktorom sa rozprestierala dlhá čierna
truhla. Zastavil pred stolom a preľaknuto sa naň zadíval.
Srdce mu búšilo od strachu a vydesenia. Tak veľmi tu ne-
chcel byť...

„Poď, syn môj. Budeme trúchliť spoločne.“

Argos sa pohol k svojmu otcovi nakláňajúcemu sa zo
strany na stranu s korunou nakrivo. Zastavil pod rukou krá-
ľa, ktorý mu silno stisol rameno. Až príliš silno. Argosa
myklo, no otec ho vzápätí pustil. Chlapec sa otočil čelom
k truhle a pri srdci ho bolestivo pichlo. Ležala v nej jeho
matka. Jediná osoba na celom svete, ktorú miloval. Vnútro
sa mu chvelo od žiaľu a zlosti zároveň. Keď jeho matka
umierala, stále sa modlil za jej zdravie a želal si, aby na jej
mieste bol otec. Opilec a násilník. Aj teraz z neho tiahlo na
míle a pach alkoholu sa Argosovi vrýval do nosných dierok
ako malé kince.

„Môžeme teda začať s obradom,“ prehovoril *fáter* (vy-
prevádzáč mŕtvych) odetý v čiernom rúchu a obsypaný zla-
tými šperkami prináležiacimi jeho postaveniu.

Kráľ Remus prikývol a vzápätí sa zapotácal. Keby sa nechytil Argosovho ramena, zrejme by to nezvládol a spadol by na zem ako posledný žobrák. Argos sa mu chcel uhnúť, ale nemal dosť odvahy. Okolie by si aj tak pomyslelo, že je iba unavený od žiaľu. Argos mu nedokázal vzdorovať. Vždy ho poslúchol, nech mu prikázal čokoľvek. Raz dokonca zabil psa kladivom len preto, aby otcovi dokázal *mužnosť*. Otec bol spokojný a Argos mal niekoľko dní nočné mory o kvíliacom a krvácajúcom psovi.

Obrad začal. Fáter ako verklík odriekal modlitby o prijatí nebožtíka do nesmrteľnej ríše anjelov. Bolo to zdĺhavé a Argos vôbec nepočúval. Najradšej by utiekol a nikdy sa nevrátil, ale kam by išiel? Svet nepoznal, no zato jeho by spoznali asi všade. V žeravých neviditeľných putách musel zostať na mieste a poslúchať. Preukazovať *úctu*. Tak ako jeho otec často hovorieval.

Po bledom líci sa mu kotúľali horúce slzy beznádeje. Zostal na tomto svete sám. Nemal už nikoho.

Keď si Katja sadla na matkinu posteľ, z prikrývok sa dvihol jemný kúdol prachu. Od jej smrti uplynul už mesiac a za ten čas sa nikto nesmel prehrabávať v jej veciach, v jej komnate alebo jej ustieľať posteľ. Všetko zostalo pôvodné a nedotknuté, jej otec sem takisto nevstúpil. Nechápala, prečo sa tomu tak vyhýbal. Chodila sem často, posedávala v kresle a hladila posteľnú bielizeň. Hľadela von oknom na kráľovské záhrady, kde sa v malom jazierku čľapotali hnedé kačice a žiarivo biele labute. Ona sa cítila ako tá kačka. Sivá, malá, vylakaná. Jej matka však bola labuťou po celý život. Bude raz aj ona taká? Krásna, vznešená, múdra?

Vstala a otvorila jednu z matkiných skriň. Boli tam kopy rôznych predmetov, kníh, papierov... Úplne vľavo dolu ležalo zamatové vrecúško čiernej farby. Ani nevedela prečo, ale siahla práve po ňom a sadla si na zem pred otvorenú skriňu. Po rozviazaní vrecúška zistila, že je v ňom schované obyčaj-

né tmavé puzdro dlhé asi päť palcov. Otvorila ho a z neho vykúkal zvitok zrolovaného pergamenu s malým brkom žltej farby.

„Hmmm...“ zamyslela sa a už rozprestierala pergamen na zem.

Bol prázdny. Prečo by mala matka schovaný úplne obyčajný prázdny pergamen v puzdre, ktoré bolo ešte aj zabalené vo vrecúšku? Mama bola vždy veľká tajnostkárka, hovorievala v hádankách a smiala sa, keď jej ľudia nerozumeli. Katju to vždy veľmi rozosmievalo, no už dávno vedela, že nebola len taká obyčajná táračka. Hovorila rozumne, len jej málokto vedel porozumieť, akoby ani nepatrila do tohto sveta. Je aj toto jedno z jej tajomstiev?

Vzala brko a iba tak ním prešla po bielom pergamene s úmyslom vyryť doň dlhú čiaru, lebo atrament nikde nablízku nevidela. Na počudovanie bol pergamen nezvyčajne odolný a tvrdý. Žiadnu ryhu sa jej tak nepodarilo urobiť. Namiesto toho sa však stalo čosi iné. Po brku zostávala čierna čiara presne tak, ako keby ho predtým namočila do atramentu, no tá vzápätí zmizla. Katja to vyskúšala znovu. Tentoraz už načmárala slová *Gryfón je krásny tvor*. Aj táto veta zmizla. Nemohla veriť vlastným očiam a nechápala to kúzlo. Chcela utekať za otcom a ukázať mu túto úžasnú hračku, no zastavili ju slová, ktoré sa tam odrazu zjavili: *Ešte som doteraz žiadneho nevidel*.

Pergamen jej odpovedal sám od seba. Alebo v ňom bola uväznená nejaká magická bytosť? Katja pokrútila hlavou. Mala už predsa jedenásť rokov a na také hlúposti neverí. Vedela, že magické bytosti sa nedajú uväzniť do kusa papiera.

Kto si? napísala narýchlo kostrbatým písmom.

Kto si ty? znela odpoveď.

Usmiala sa. Musel to byť nejaký človek, ktorý jej odpisoval. Možno mal rovnaký pergamen aj on. Alebo to bola žena, či dievča v jej veku. Mohli by byť kamarátkami!

Budeme sa priateliť? napísala vzrušene.

Môžeme. Nemám veľa priateľov, otec mi ich nedovolí. Hovorí, že musím byť zodpovednejší a mám sa začať správať dospelšie.

Tak to sme na tom veľmi podobne. Ja mám iba jedného, je to chlapec, ale je veľmi múdry, asi preto mi ho otec dovoľí.

No, ja nemám vôbec žiadneho. Si dievča alebo chlapec? Ako to, že si môžeme písať?

Katja sa zamyslela, no odpoveď nepoznala.

Som dievča a netuším, ale nie je to jedno? Je to úžasné!

Áno, to je, ale nerozumiem, ako to vôbec funguje. Odkiaľ pochádzaš?

Tu sa zarazila. Bolo bezpečné prezrádzať cudzej osobe, ktorá mohla byť ktokoľvek, takúto informáciu?

Navrhujem, začala, aby sme si dohodli nejaké pravidlá. Nepoznám ťa a ani ty mňa. Pravidlá budú kvôli našej bezpečnosti. Čo ak si zlý čarodejník?

Čo ak ty si zlá čarodejníca? zaznela odpoveď. Tak aké pravidlá máš na mysli?

TICHÁ NENÁVIŠŤ

(o šesť rokov neskôr, súčasnosť)

Argos

V diaľke zahrmelo. Noc preťala žiarivá niť a jej druhý koniec končil kdesi v zemi. To *kdesi* však presne dokázal vystopovať skúsený *hľadač*. Hľadačom sa mohol stať ktokoľvek, kto disponoval presným okom a dobrým odhadom vzdialenosti. V horách na severe známych ako Búrkové vrchy sa raz za niekoľko dní dialo skutočné predstavenie. Vytvorila sa mohutná búrka prinášajúca so sebou ťažké sivé mračná plné bleskov a tie udierali do zeme silou, akej sa každý radšej vyhýbal. Avšak presne vtedy bolo do hôr vyslaných niekoľko hľadačov stopujúcich búrku a vyčkávajúcich na jej údery. Miesto, ktoré búrka označila, bolo pre hľadača zdrojom bohatstva, pretože vždy ukrývalo množstvo tak veľmi vyhľadávaných drahokamov.

Do vrchov sa odvážil vstúpiť málokto. Hľadačom okrem nepriaznivého počasia prekážali aj nájazdy horských permoníkov, ktorí hory obývali a cenných kameňov sa len neľahko vzdávali. Boli to jednoduché bytosti. Mali niekoľko zákonov a tých sa držali zubami-nechtami, pričom popravy i genocídy pre nich neboli ničím nezvyčajným. Aj to boli dôvody, pre ktoré s nimi málokto obchodoval, no ako sa už stáva... našli sa aj takí. Permoníci boli nútení zbierať drahokamy a vymieňať ich za kožušiny, stravu, dobytok a všetko potrebné, čo bolo nevyhnutné na prežitie v drsných horských podmienkach. Boli to drobnejšie stvorenia ako ľudia. Mali chlpaté dlhé ruky, hrubý trup a krátke nohy. Mohlo sa zdať, že sú to trpaslíci, ale na rozdiel od nich mali veľké okrúhle oká a zuby ako ihličky.

V týchto končinách sa v objatí majestátnych hôr rozprestieralo kráľovstvo Aluvéria. Tiahlo sa od Búrkových vrchov až po južnejšie lesné bahniská a močiare známe ako Plačúca hora.

Aluvérii vládol drsný a surový vládca Remus. Jeho hrad sa týčil v meste Bermeg, učupenom a chránenom štítmí aluvérijských vrchov, o ktorých tu nebola núdza, a zároveň mesto ležalo len na skok od Plačúcej hory a močiarov. Život tu bol tmavý, chladný a chudobný. Ľudia boli úplne odkázaní na výmenný obchod a putovali ďaleko, aby vymieňali kožušiny, koberce, keramiku alebo meče a brnenia. Práve bermegské brnenie bolo známe svojou tvrdosťou a pružnosťou. Povesti hovorili o tom, ako raz odolalo pazúrom samotného draka. Tradovalo sa, že vysoko v horách je v skale umiestnený čarovný *meč troch ocelí*, ktorého jednou z troch súčastí bola práve bermegská oceľ. Kedysi vraj vrástol do skaly a roky ho zušľachťovali iba búrkové blesky. Nikto ho však nikdy nevidel, a tak sa z tohto príbehu stala legenda a rozprávka pre deti.

V Aluvérii buď snežilo, alebo pršalo. Práve teraz sa končilo leto, takže dažde boli na dennom poriadku a ak aj v niektorý deň vyšlo slnko, nevydržalo dlhšie ako do skorého popoludnia, pretože potom sa už opäť skrylo za oblaky. Dnes sa však veľké kvapky valili z oblohy už od rána a večer tomu nebolo inak.

Znovu udrel blesk. Tenký ako žila narazil do skaly, ktorá ho pohltila.

„Tam!“ skríkol princ Aluvérie očami sledujúc miesto, kam udrel. „Za mnou!“

Vystrelil ako šíp a jeho rýchlym nohám neprekážal ani vietor, ba ani dážď s ľadovými krúpami, ktorý ho ostro bičoval do tváre. Tvár však nesklonil. Nesmel, inak by stratil to miesto z dohľadu. V diaľke opäť zahrmelo a kútikom pravého oka zazrel, ako udrel ďalší blesk. Tento bol bližšie, nedal sa však zmiastť.

„Zmeňme smer!“ skríkol jeho spoločník. „Tento je blízko, videl som ho tam!“

„Nie!“ zručol Argos a vôbec nespomaľoval.

Na ďalší rozhovor sa už neunúval. Tak veľmi sa musel sústrediť, že si sotva dovoľil žmurknúť. Začul škrekot dravého vtáka, aj keď ho ešte nevidel. V duchu sa usmial. Išiel